

12/2018

XXB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

James Alan Gardner

Paprskomet: Milostný příběh

Dominica Phetteplaceová

Projekt Symetrie

ČESKÉ POVÍDKY

Miroslav Hokeš

Město jsem já!

Martina Hohenberger

Květ života

PUBLICISTIKA

Františka Vrbenská

Hrůzná Perchta žádá o pozornost
aneb Vánoce ve fantastice

Matěj Svoboda

Filmové hody podle Netflixu

Cena: 95 Kč - 4, eura

9 771804 660004

Derek Künsken
Přílivové manévry

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jjiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 12. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Zahraniční SF

Derek Künsken: Přílivové manévry 3

James Alan Gardner: Paprskomet: Milostný příběh 8

Dominica Phetteplaceová: Projekt Symetrie 17

Domácí SF

Miroslav Hokeš: Město jsem já! 27

Martina Hohenberger: Květ života 42

Publicistika

Františka Vrbenská: Hrůzná Perchta žádá o pozornost... 59

Matěj Svoboda: Filmové hody podle Netflixu 62

Filmfaroniáda

Filmové premiéry: Hell Fest: Park hrůzy; Tina a Vore;

Halloween; Čarodějovy hodiny; Venom; Lajka;

Mandy – Kult pomsty; Singularity; *Klapka!* 64

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; **Miroslav Pech:** Mainstream;

Andrew Caldecott: Opskurno; **G. Riddle:** Pandemie;

Algernon Blackwood: Vrby;

Christelle Dabos: Snoubenci zimy - Projít zrcadlem 1;

Hoeg, Peter: Susanin efekt;

N. K. Jemisinová: Páté roční období;

Lukáš Vavrečka: Mesopotamis;

Marie Rutkoski: 2050 - Kletba vítězů;

Deon Meyer: Horečka;

Ludmila Müllerová: Případ ztraceného hledače;

Jan Eis a Jiří Kadlec: Dva světy – Artefakty moci;

Diosamante; Skrýš; *Nové knihy*

Konec roku

Úvodník do čísla dvanact mi připomíná nutnost hodnocení a vypravčovat je mě nikdy nebavilo.

Na jednu stranu je docela vhodné ohlédnout se za uplynulým rokem, na druhou považovat o tom, co nás čeká a nemine v roce 2019.

Nejsem věstec, takže začnu tím skoro uplynulým. Byl takový sinusoidní.

Hned na počátku roku jsme dostali několik ran, zemřeli kamarádi, u kterých se to nečekalo, i u nichž se doufalo, že to nepřijde (Jan Kantůrek, Jan Hlavička, Jana Rečková...). Skončila Akademie SF v té podobě, v jaké jsme ji znali hodně dlouho. Poněkud nás v očích veřejnosti poškodil podvod s názvem Praguecon, který měl být monstrakcí s počítanou návštěvností čtyřicet tisíc lidí (viděli jste někdy na SF akci tolik návštěvníků?). Ještěže paní primátorka, na radu jednoho ze scifistů na magistrátu, stopla desetimilionový příspěvek, který na tuto akci měl jít.

Na druhé straně křivky jsou vydané knihy, kterých neubývá a jejichž počet je neskutečný (pokud máte zájem, projděte si letošní čísla XB-1 a ve vivisektoru si je sečtěte sami). Stále tu máme literární soutěže, a není jich málo, které nám závidí všechny ostatní literární směry nejen pro kvantitu příspěvků, ale i pro jejich kvalitu. Nadále se lepší kvalita českých a slovenských spisovatelů a hlavně spisovatelek, kterých utěšeně přibývá. Máme několik časopisů zabývajících se sci-fi, fantasy a hororem, ať už literaturou či komiksem, hrami... Existují velmi zajímavé SF weby. Není možné zapomenout na larpy, které mě fascinují, i když se jich neúčastním.

Letošní Parcon byl fantastický a některé další cony za ním příliš nezaostaly. Pokud vím, tak nezaniklo žádné SF nakladatelství, jen se některá přesunula jinam (Laser). Většina SF klubů i nadále existuje a vydává vlastní publikace.

Co čekat od příštího roku?

Doufám, že valná většina té horní křivky zůstane v „provozu“, objeví se některé nové nápady, nejen u nakladatelů, a ta spodní nás pokud možno mine.

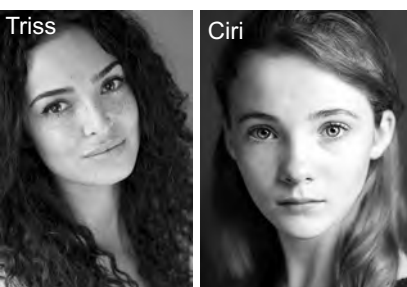
Do nového roku 2019 přeji našim čtenářům, scifistům i všem ostatním zdraví, hojně přátel i nových dobrých knih.

Vlado Ríša

Zaklínač na Netflixu

Po bouři kvůli připravovanému kasťingu na Ciri (černoška nebo alespoň dívka z nějaké menšiny) pomalu vyplouvají na povrch další informace. Zaklínače bude hrát Henry Cavill, který si zahrál i Supermana nebo v seriálu Tudorovci či v Mission: Impossible – Fallout. Prosáky i další role: Tris bude hrát Anna Shafner - hrála v Harry Potterovi, Marigolda si stříhne Joey Batey (Soumrak templářů), Ciri - Freya Allan známá z Války světů.

CENY WORLD FANTASY AWARD ZA ROK 2017

Od 1. do 4. listopadu 2018 se v americkém Baltimoru konala World Fantasy Convention, během které se udílely ceny World Fantasy Award, jež spolu s Hugem a Nebulou tvoří trojici předních amerických SF/F ocenění. Návštěvníci posledních dvou ročníků i toho stávajícího určili dvě z celkem pěti (až šesti) nominací v tradičních osmi kategoriích. Zbytek nominovala porota, do níž letos usedli slavní spisovatelé David Anthony Durham, Christopher Golden, Juliet E. McKeenová, Charles Vess a Kaaron Warrenová. Ceny za celoživotní zásluhy obdrželi spisovatel Charles de Lint a editorka Elizabeth Wollheimová. V románové kategorii se ceny dočkaly hned

dva tituly, a to The Changeling od Victora LaValla a Jade City od Fondy Leeové. V povídkových kategoriích byly oceněny Ellen Klagesová za novelu „Passing Strange“ a Natalia Theodoridouová za povídku „The Birthing: A Fairy Tale“. Nejlepší antologií byla vyhlášena The New Voices of Fantasy sestavená Peterem S. Beaglem a Jacobem Weismanem. Cenu za nejlepší sbírku získala Jane Yolenová za The Emerald Circus. Cenu pro nejlepšího výtvarníka obdržel Gregory Manchess a zvláštní ceny pak Harry Brockway, Patrick McGrath, a Danel Olson za objemný sborník Writing Madness a Justina Irelandová a Troy L. Wiggins za čtvrtletník FI-YAH: Magazine of Black Speculative Fiction, věnovaný tvorbě spisovatelů černé pleti.

7. Zimní Karaoke Party

14.12. 2018 – 15.12. 2018
[PONICON] Již 7. ročník této legendární akce, která započala 10 lidmi a vyhoupla se na velikost conu s více jak 150 účastníky! Jako vždy, pátek pre-party a sobota hlavní program. Praha 17 - Řepy

info@czskbronies.cz

Přilivové manévry

(TIDAL MANEUVERS)

Inkoustově černý svět přečkal supernovu jenom tak, že při výbuchu přišel o kůru a plášť. Těžká planeta zalévaná paprsky rádiových vln a mikrovln se řítila kolem mrtvé hvězdy po těsné eliptické dráze a magnetická pole obou se proplétala v oblacích plazmatu. Její povrch zalévaly oceány karbonylů železa, jež olizovaly trnité ostrovy z oceli.

Pik se svými osmi klepety ze železa a niklu přelézal po tyčích trčících z načervenalého moře. Za ním husté řady svislých jehel, každá z nich vyšší než ta předchozí, formovaly svými hroty svah zvedající se až k nejvyššímu bodu ostrova. Pik nežil ani zdaleka na vrcholu. Bránil si chudé a nepříliš bezpečné území, krčící se hned u nedočkávaného moře.

Kdysi býval otcem mnoha pupenů a dětí, ale ty už byly všechny pryč. Pod čtvrtou končetinou mu rostl jediný čerstvý pupen, maličká Pikova replika. Z drobné hrudi z kovového tkaniva viselo ve slabém magnetickém poli osm miniaturních nožek z ocelové pleteně. Končetiny byly poseté částeczkami zlata, příliš malými, než aby byly vidět, ale dost velkými na to, aby je bylo cítit. Každá nožka byla zakončena klepítkem, dvěma drobnými skořápkami z železa a niklu plnými soustav souběžných jehliček, které se po sobě posouvaly, aby ta klepítka otvíraly a zavíraly. Z trsu hrotů na hlavě vyčnívaly čtyři stopky s očky.

Pik odvrátil pohled od pupene k moři. Věděl, že ani on, ani pupen nepřežijí příští příliv. Zesílil své magnetické pole, aby pupen necítil jeho náladu, ale pochyboval, že by to splnilo účel. Pupen byl chytrý a citlivý.

Pik přilezl blíž k moři, aby pupen rozptýlil lekci. Velkým klepetem ulomil osten z trsu, které mu pokrývaly hrud. Podržel jej nad táhlými červenými vlnami a ponořil konec do moře. Když jej vytáhl, špička zmizela. Opakoval ukázkou znovu a znovu. Při každém ponoření se rozpustil další kousek, až zůstal jenom pahýlek. Ukázal jej svému dítěti, dovolil mu, aby se jej dotklo a očichalo si jej svým magnetickým polem.

Potom velkým klepetem odstříhl jednu z lesklých jehel z lesa okolo nich. Když ji spouštěl do moře, toporně vibrovala. Kdykoli ji ponořil, pokaždé zůstala celá. Oklepal z ní kapky karbonylu železa a ukázal ji svému pupenu.

„Cítíš ten rozdíl?“ zeptal se. „Tohle je rostlina. Nemůže se pohybovat, protože je tvořená jedním kusem. Ale ty a já jsme živočichové. Jsme stvoření z mnoha částí držení pohromadě našimi poli. Rostliny a živočichové jsou udělaní ze stejných věcí, ale jinak uspořádaných. Jediný problém je,“ uhladil pupen klepetem, „že naše pole v moři nefungují. Když spadneme do moře, rozložíme se na kousky.“

Pupen ve stroboskopických záblescích rádiových vln a mikrovln pulsaru hleděl na moře, ale Pik pochyboval, že mu rozuměl. Konejšivě zavlnil svým magnetickým polem. Důležité lekce vyžadují opakování.

Pik natáhl nohy a rozložil ostny. Pupen ho napodobil a rozbalil se jako ježaté klubko, aby k němu blikající pulsar měl co nejvolnější přístup. Jejich jehly zachycovaly mikrovlny a přeměňovaly je v elektřinu. Částice zlata rozeseť po jejich končetinách se zahřívaly působením rádiových vln, zvolna rozpouštěly živiny, které Pik a jeho pupen nashromáždili, z těch se uvolňoval oxid uhelnatý a zůstávala nová vrstvička plátové oceli.

Naštěstí začalo sněžit. Pik a pupen měli hlad. Vločky karbonylu železa padaly ve vyrovnaných sloupcích odkudsi mimo dohled z nebe. Každý sloupec sněhu končil na nějaké jehle a vršil se na

špičce, anebo magneticky ulpíval na hranách. Zatímco se Pik a ostatní členové kolonie vyhřívali, sbírali sníh na koncích svých ostnů a roztírali jej na opotřebované a unavené části svých těl.

Zleva se přiblížil jeden z Pikových bratrů a předstíral, že nepředstavuje hrozbu. Pik předstíral, že není rozzlobený. Ket byl starý přítel, stejně starý a velký jako Pik. Stál na osmi lesklých nohách, ačkoli oči a horní ostny měl drolivé. Na rozdíl od bratrů žijících poblíž středu ostrova Ket a Pik vedli nuznou pobřežní existenci. Příští příliv je nejspíš zabije oba.

„Dobré ráno, Piku,“ pozdravil Ket a zamával velkým klepetem. „Jak se vede pupenům?“

„Právě teď mám jenom jeden,“ odpověděl Pik a zahrozil vlastním klepetem. „Předešlé mi vzal příliv.“ Pod přítelovou hrudi Pik zahlédl tři drobné pupeny.

Měřili si jeden druhého. Panika a vzrušení rozechvívaly jejich magnetická pole a zesilovaly jejich podrážděný pach. Naslouchali pohybu každého kovového vlásku, předvívali pohyby, odhadovali sílu a vytrvalost.

„Hledáš nové území?“ zeptal se Pik. Cítil zoufalství, ale nevěděl, jestli je Ketovo nebo jeho. Čtyři Ketovy napřímené oční stopky se zachvěly.

„Ano,“ odpověděl Ket a spustil klepeto před sebe. Pik své velké klepeto rozevřel doširoka. Dvě duté skořáčky hrozily, plné souběžných řad lesklých svalových vláken tvarovaných a ovládaných jeho magnetickým polem.

„Myslím, že příští příliv bude zlý,“ řekl Ket s pohledem upřeným na Pika. Ketovo klepeto bylo navzdory drolení větší a ostřejší. „Většina míst podél pobřeží bude potopených, možná kromě tvého.“

Pik po pláni z jehel vyběhl a přiblížil se velkým klepetem k tomu Ketovu. Rychlé cvakání Pikových menších klepet prohloubilo Ketovu palčivou úzkost.

„Nevím, co příliv, ale pupen a já budeme tohle místo potřebovat,“ prohlásil Pik. „Je velmi mladý a bez slunce se rozpadne na prach.“

Pikovy oční stopky se napřímily. Ket se roztřeseně posunul k němu, až se dotkli klepety. Čekali tak mnoho záblesků, zatímco se jejich štiplavá magnetická pole mísila v té intimní předehře k boji nebo kapitulaci. Nakonec Ket ustoupil a cupitavě odcouval na svých sedmi menších nohách. „Hodně štěstí, Piku,“ řekl a přitahoval při ústupu velké klepeto k sobě.

„Dávej pozor na ty pupeny,“ odpověděl Pik.

Pik zavřel klepeto teprve tehdy, když to dovolovala vzdálenost a etiketa. Ještě se chvěl, skoro úplně vyčerpaný. Výš na ostrově, na druhém a třetím stupni, se na větších územích slunili větší bratři se svými pupeny. Zabili by kteréhokoli bratra, který by se odvážil vydat se nahoru. Za neklidnou smrtící úžinou se nacházel maličký neobydlený ostrov, který narůstal pod padajícím sněhem. Pik otáčel oční stopky současně k pupenu, ke smrtícímu moři, k osamělému ostrovu, k silnějším bratrům výš na svahu. Rozhodl se, že jeho pupen tady při přílivu nezahyne.

* * *

Když Pik dokončil vnější rám křídla a jeho ovládací dráty, sníh už se nesypal, jenom se zvolna klikatě snášel. Pik modeloval křídlo podle křídel ptáků, která viděl: elegantní čtvercová síť z ocelových vláken, jež shromažďovala narůstající statický náboj

světa za přílivu. To, co měl, nebylo ještě nic. V klepetech držel prázdný rám z pružných železných a niklových vláken. Pik a jeho pupen byli drolivější než předtím. Spotřeboval mnoho prostředků na křídlo, jenže jich bude potřebovat ještě víc, než bude hotové.

Nápad s létáním mu vnukl minulý příliv, ten, který pohltit poslední z jeho oddělených dětí. Jen tak tak tehdy uskočil před vlnou a dlouhou dobu klouzal nad svahem, dokud nenarazil do překvapeného houfu větších bratrů. Pik ten ztřeštěný nápad považoval za projev zoufalství. Báł se smrti, která za přílivu očekávala jeho poslední pupen. Udělá cokoli, aby ho zachránil.

Pik byl tak zaujatý prací, že neslyšel, jak se blíží Lap. Lap se pohyboval plynule. Byl silný. Malými klepety se zachytával vrcholku pole jehel, aniž by se smekal. Se symetrickým chomáčem ostnů na hřbetě se tyčil nad Pikem na dlouhých nohou. Lap neotevřel své velké klepeto, ale když se zastavil, okázale jím zamával.

„Šťastný den tobě, Piku,“ pozdravil. „Co to děláš?“

Pik držel své roztřesené klepeto široce otevřené před sebou. „Pokouším se vyrobit křídlo,“ odpověděl. „Myslím, že chápu, jak létají ptáci.“

Lapova čtvrtá oční stopka se překvapeně svinula.

„Opravdu? To je tedy něco! Myslíš, že to bude fungovat?“

Pik otočil klepeto tak, že jeho čelisti byly nad sebou a hrot mířil přímo na Lapa. Zdvořilost to vyžadovala jako poslední polohu před útokem. Pik se přikrčil a pupen se schoulil pod jeho hrud. Lapa ten odhodlaný odpor zarazil. Většina bratrů by se dala na útěk a Lap by je pronásledoval.

„Nevím. Doufám.“

„Potřebuji víc prostoru,“ oznámil Lap. „Kolonie je přeplněná. Nezvládnou nakrmit všechny své pupeny.“

Čelisti Lapova velkého klepetu se pomalu rozevřely. Uvnitř dvou ostrých ocelových skořápek se po sobě posunovaly řady tenoučkých jehel. Pikovo velké klepeto znehybnělo.

„Uvažoval jsem o tom, že bych snědl několik bratrů blíž k moři a využil to území k pastvě svých pupenů,“ vysvětloval Lap. „Viděl jsem, že jsi čím dál zchátralejší, a usoudil jsem, že bych tě měl dostat dřív, než to udělá někdo jiný.“

„To je dobrý nápad,“ přisvědčil Pik. „Musíš přece svoje pupeny připravit na příliv.“

Lap souhlasně napřimil oční stopky a se zdviženým klepetem udělal krok kupředu, připraven potlačit jakýkoli odpor. Pik se po menších klepetech rozběhl pozpátku po zakřivené dráze souběžné s linií pobřeží. Nedokončené dráty, které táhl za sebou, zachrastily na jehlách a jeden okraj se ponořil do moře a rozpustil. Ucvakl zpola hotové dráty jedním menším klepetem. Spadly na vodorovné příčné větve pod polem špiček a zůstaly tam stříbrně lesklé ležet.

„To je velmi zajímavé, Piku. Co tě přivedlo na myšlenku zkusit to?“ otázal se Lap. Zvedl menšími klepety dráty, jež upoutaly jeho pozornost.

Pik se vrhl do útoku. Zdvořilost takový tah sice nedoporučovala, ale slušnost jej nezakazovala. Narazil do Lapa a sevřel velkým klepetem Lapovo křehké zápěstí. Pikova taktika, obrana nepříteli cenného území proti mnohem většímu protivníkovi, byla tak nečekaná, že Lap ztratil řeč. Pik, zahanbený bratrovým mlčením, promluvil:

„Když se naučím létat, vydám se na jiné ostrovy.“

Pik zesílil sevření, ale tyček v Lapově paži bylo mnoho a odolávaly tlaku.

„Jsi chytrý,“ odpověděl Lap. „Měl jsem starosti, když jsem viděl, jak příliv po přílivu chátřeáš, zejména když tvoje pupeny zahynuly.“

Prasknutí lámaného kovu je překvapilo oba a Lapovo utržené klepeto se vyvrátilo a upadlo. Pikovi se udělalo špatně, jako by se měl celý rozdrolit. Ještě nikdy se na nikom nedopustil takového násilí, ještě nikdy nebyl tak zoufalý, aby to musel udělat, dokonce

ani během přílivu. Cítil Lapovo kolísající magnetické pole, otrávené zmatkem, když zachytil své lesklé ulomené klepeto. Lap couvl. Tlak udělal na Pikově velkém klepetu zub, ale přesto se ještě zavíralo. Lap se jal ustupovat zpátky ke svému teritoriu výš na ostrově.

„Dej mi vědět, jak to dopadlo s tvým křídlem, Piku.“

„Určitě. Hodně štěstí s klepetem.“

Pik se pomalu uvolňoval a klesal, až zůstal ležet na špičkách trnů. Vůbec se necítil lesklý a jeho magnetické pole se chvělo. Natáhl jedno malé klepeto, sebral zbytky vláken a začal z nich odtrhávat výživné kousky a roztírat si je po svých promáčklínách a odřeninách.

Sněžení ochablo a Pik se roztřásl hladem. Zadíval se na kostru svého křídla. Vyrobil méně než polovinu toho, co by podle svého odhadu potřeboval k letu. Bylo to nádherné lesklé nedokončené pletivo.

Vyhladovělý pupen se chvěl. Pik měl pocit, že pro svůj ubohý pupen bude plakat prach.

V dálce se vrtěli a přeshlapovali nervózní bratři. Zvedali nohy jednu po druhé a měřili statický náboj, štiplavé napětí přiblížení k pulsaru. Moře se zvedalo vstříc přibližující se hvězdě a vítr hnál zlověstné mraky. Ale to nebylo nic ve srovnání s přílivem, kdy z jejich světa vyšlehnou blesky k blízké hvězdě.

Pik svěsil ostny. Na vyšší části ostrova na něj nečekal žádný prostor. Příliš mnoho bratrů ho v tomto období předešlo ve váze. Nevyrostl dost, nenapásl se dost, nevybojoval si dostatečné teritorium. Všechny jeho pupeny až na jediný ležely v kouscích na dně moře.

Jedním menším klepetem pustil své polokřídlo a dotkl se pupenu. Závislé magnetické pole pulsovalo příliš slabě. Pik ohnul jednu oční stopku pod sebe a podíval se na malý pupen. Ten pohled mu lámal srdce. Chvilí civěl na své hloupé křídlo, které nedokázal dokončit. Zahanbeně začal z křídla systematicky seškrabávat živiny a roztírat je po nohách a ostnech svého pupenu.

* * *

Pik sklesle pátral na svém teritoriu po potravě, přelézal kopečky tvořené hroty tyčí a seškrabával z trnů povlak. Skličující nervozita v chloupkách jeho nohou narůstala.

Na vyšším terénu viděl Lapa, jak se pase. Ulomené klepeto už měl připojené zpátky, ale šetřil je a menšími klepety natíral živiny na nový kloub. Leskl se ve světle rádiových vln a mikrovln pulsaru.

Pikovo spodní oko, bloudící při navádění předních klepet sem a tam, se zarazilo na chumlu vislých a vodorovných tyček. Dvě další oči se na svých stopkách stočily, aby si ten chuchvalec prohlédly. Pik zjistil, že pod trny těsně nad hladinou vězí pták. Pik natahoval velké klepeto, až se hrudí přitiskl ke špičkám tyčí. Ucítil jemné magnetické pole a sevřel čelisti klepeta. Odměnily ho štěbetavé výkřiky.

Vytáhl ptáka na mikrovlnné světlo a rozložil jej před sebou. Tenhle druh ještě nikdy neviděl tak zblízka. Byl asi zpola tak velký jako Pik, se šesti tenkýma, vyzáblýma nohama složenýma z tenkých dutých ocelových brků, jež se po sobě magneticky posunovaly, aby obstarávaly pohyb. Měl jenom dvě oční stopky, ale z ostnů na hlavním těle se vynořovaly čtyři silné provazce z železa a niklu, spojující ptáka se čtyřmi rohy čtvercové sítě; s jeho křídlem. Křídlo se rozvinulo a Pik je obdivoval. Bylo úchvatné.

„Ahoj, přítelíčku,“ řekl Pik a rozdrtil mu hlavu malým klepetem. Odložil mrtvolu na řady hrotů tyčí, ale křídlo držel čtyřmi malými klepety, aby je uchránil. Ulomil hlavu a podal ji pupenu. Mládě ji uchopilo všemi osmi klepety a jalo se obírat živiny a na-

hodile je po sobě roztírat.

Pták už se začal drolit a jeho magnetické pole sláblo. Pik těsně u hrudi ustříhl dráty spojující ptáka s křídlem. Zvedl křídlo a to mu volně viselo z klepet, zatímco vítr profukoval síť. Cítil jeho lehkost, jeho touhu zvednout se dál od statického náboje planety. Bylo krásnější než pustý val tyčí třících z moře.

Pik vzal každý drát, natřel konec živinami a přitiskl si jej k rameni. Pomalu a přesně propouštěl spoji elektrické náboje a zahříval ta místa, aby se karbonyly železa a niklu rozložily a zanechaly vrstvičku nového kovu, lesklou, ale křehkou. Jako Lapovo klepeto.

* * *

Pik dokončil rozšíření křídla úzkým pásem okolo síťového obdélníku. Právě přepojil dráty k novým rohům, když tu se sníž zastavil, ani nepadal, ani nestoupal. Všechny bratry včetně Pika přepadla náhlá panika a hrůza přílivu. Ten už byl tady a Pik cítil, jak se jeho schopnost řeči, jeho schopnost zdvořilosti pomalu utápí v živočišném strachu.

O několik záblesků později se sníž začal vznášet vzhůru po magnetických siločarách, kterých se předtím držel při klesání. Bratrů se zmocnil pocit lehkosti, jak je odpuzoval statický náboj ostrovů. Nadlehčování jim rozechvívalo chloupky na břichách, na zádech i na nohou, bylo znát v nepatrném odporu, když se chtěli chytit tyče klepetem, nebo v drobném odstrčení, když se pustili. Pupen se začal třást a cvakat.

„Blížíme se ke slunci,“ zacvrkal Pik. Pupen vnímal Pikovu hrůzu a Pik vnímal tu jeho. Pik se třásl a snažil se uklidnit. Zvedl čtvrtou nohu a pupen. „Vidíš slunce? Mrká a bliká a přitahuje k sobě moře a způsobuje, že nás magnetické pole brní. Spóry a semena sněhu začnou stoupat, odpuzované statickým nábojem našeho světa. Kvůli tomu ptáci mohou létat. Kvůli tomu máme pocit lehkosti. A kvůli tomu odletíme na lepší místo, kde tě nikdo nebude ohrožovat.“

Pupen, trochu drolivý, napjal ve svém magnetickém poli síly a Pik ucítil tenký pramínek elektřiny. Jeho dítě mu předalo energii, podělilo se s ním o tu trochu, kterou mělo. Pik zamračeně propletl oční stopky. Přejel dítě klepetem, uhladil nepravdivosti v jeho poli, konejšil je jako už mnoho svých ztracených pupenů.

Připadal si rozdrnčeně. Břicho měl ploché, poslední uložené živiny se staly součástí rozšířeného křídla. Teď nebude padat žádný nový sníž, dokud příliv neskončí. Jestli Pik přežije, pak jenom díky řídkým mikrovlnám hvězdy.

Bratři se chovali neklidně. Ti menší jako Pik stáli obrácení k vrcholku, připravení vrhnout se mezi své větší bratry na druhém a třetím stupni v naději, že ten zmatek nějak přečkají. Čekali. Ti v čele davu přežili jen zřídka. Dokonce i některé velké bratry ti největší násilím vytlačí dolů, kde je moře spláchne. Plíživě se jich zmocňovalo zoufalství.

Kot se příkradl příliš blízko k větším bratrům, pomyslel si Pik. Kotovy nohy a hrud se drolily, oční stopky a ostny měl ochablé. V tomto období mu nezůstaly žádné přežívající pupeny. Moře Kota odjakživa nepřírozně fascinovalo. Tenhle podivný bratr Pikova věku často dělal nebezpečné věci, aby na sebe přilákal pozornost. Ačkoli při různých nehodách přišli o život i opatrnější bratři,

Kot se dál na nic neohlížel.

Nechoď první, pomyslel si Pik. Nech jít někoho jiného.

Kot se rozběhl. Jeho klepeta cvakala na tyčích tak rychle, že to znělo jako vysoký nářek. Možná doufal, že bude mít stejné štěstí jako Pik s Lapem. O Pikově odvážném útoku se mluvilo po celé kolonii a Lap se stal terčem rozjařeného dobírání. Pik nebyl přesvědčen, že se štěstí zopakuje.

Kotových sedm nohou kmitalo po poli tyčí a velké klepeto držel před sebou. Hnal se přímo na Sepa, středně velkého bratra z druhého stupně. Pik Sepa nijak dobře neznal. Pocházel z druhé strany ostrova a byl o generaci starší než Pik. Kot možná doufal, že v posledním záblesku uhne a neposkytne Sepovi příležitost k úderu. Sepovo velké klepeto rozlousklo Kotovu hlavu.

Pik zamračeně překřížil oční stopky. Seběhlo se to tak rychle a tak brzy, že z toho kromě Sepa nikdo nezískal žádnou výhodu. Později to zkusí jiný první. Někteří z bratrů včetně Pika Sepovi pogratovali, když si dřep, aby spořádal svůj úlovek. Pik neměl sílu být ani první, ani prostřední, ani poslední. S křídlem byl ještě neohrabanější, ale ke svému pokusu o vzlet potřeboval vyvýšené místo.

Zuřící vlny vyhnaly Pika výš na ostrov, stejně jako všechny ostatní bratry z vnějšího okruhu. Nikdo sice nepostoupil tak daleko, aby byl první, ale všichni cítili narůstající tlak, cítili odmítavý magnetický dotek ostatních. Hluk bouře zabarvovalo podrážděné štěbetání. Lap couvl společně s celým prostředním okruhem, očima na stopkách sledoval největší bratry za sebou a klepetem mířil na Pika před sebou.

Pikovo křídlo bratry mátl. Ponechávali mu víc prostoru, než by odpovídalo jeho velikosti. Pik otočil malé oko dozadu a pozoroval jím vzdouvající se vlny a mizející okraje břehu. Nacházel se příliš blízko moři, než aby vzlétl, ale byl příliš slabý, než aby si vybojoval cestu výš. Mikrovlny pulsaru při přílivu sice o něco ztvrdly, ale i tak poskytovaly jen chabou výživu.

O kus dál na jeho úrovni se dva bratři přiblížili k sobě. Klepeta vířila a rozhovor nabýval na úsečnosti. Řada postoupila a jeden velký bratr ze třetího stupně zaútočil shora na Lapa. Stoupající a větrem strhávaný sních kalil Pikovi výhled. Bojovníci štěbetali a vřískali, předstírání rozhovoru vzalo za své a pohněl je primi-

tivní strach z přílivu.

Pik vyrazil, aby zaplnil mezeru, kterou mu Lap předtím zahrazoval, ale bratři po obou stranách se k němu vrhli, silnější a lesklejší. Pik ztuhl a všichni se navzájem pozorovali a předváděli svá velká klepeta. Pik zahlédl, jak pod ním prošla vlna sotva na délku těla pod špičkami tyčí. Zesláblý hladem postoupil, pokusil se promluvit, ale zdvořilost zadusila panika.

Pik cítil, jak magnetická pole v tyčích pod ním pulsuje a kolísají, když je moře opakovaně olizovalo a pohlcovalo. Dva bratři před ním s trhnutím napřímili oční stopky a rozběhli se do kopce přímo do stěny velkých klepet. Pik střelil pohledem jednoho oka za sebe a spatřil, jak se k ostrovu valí hora moře. Zacvrlikal a vyrazil vstříc klepetům, jen mu všech osm nohou kmitalo. Uháněl a kličkoval po pláni z hrotů tyčí a protlačil se mezerou ve shluku bratrů. Dral se nahoru, zatímco vlna roztrhala jeho dřívější sousedy.

Paniku úprku přehlušila tíživá hysterie bratrů tlačících se okolo něj. Dusil se; všichni se dusili. Slábli a drolili se. Chňapali po sobě a strkali se bez jediného náznaku řeči. Pik mával očními stopkami a pozoroval všechny naráz. Stahovali se jako jeden k vyšším tyčím, obkličovali Pika, všichni větší, mnohem větší než bratři na jeho okruhu, nebo dokonce i na tom dalším. A vnímali slabost jeho magnetického pole.

Vyskočil. Přímo vzhůru. Odpudivá síla statického náboje ostrova ho vytlačila výš spolu se stoupajícím sněhem a jeho ukořistěné křídlo se rozvinulo. Mával nohama a klepety a prostor pod ním se zvětšoval. Pomalu se otáčel a klouzal ve statickém poli šikmým pádem. Na moři se tyčily vysoké oblé vlny.

Nabíjel křídlo elektřinou, až ho chytaly křeče do nohou. Jedna noha generovala víc elektřiny a on zjistil, že stoupá ve zužujících se kruzích. Ostrov a vřava bratrů odpluly doleva a Pik ztratil ori-

entaci. Neobydlený ostrov zmizel. Nalevo se prostíral rodný ostrov, napravo a pod ním červené moře.

Oční stopky mu ochabovaly a díky nohou se mu rozvolňovaly. Přes svůj strach se cítil drolivý a vyčerpaný tak, jak to nezažil od dětství. Letěl se svým kluzákem po vlnovce, nepravidelně zatáčel sem a tam, nohy mu jiskřily, jak z nich ždímal poslední zásoby elektrického náboje. Daleko nalevo, až za celým jeho ostrovem a chňapajícím polem bratrů, ležel ostrůvek, na který se celé dny díval.

Nemotorně tím směrem zamířil a odčerpával ze své hrudi něco náboje navíc, aby se vznesl nad ostrov. Mezi poryvy větru se propracovával ke svému cíli. Mořská tříšť protrhávala jeho magnetická pole, takže každý pohyb šel ztuhla a bolel. Maličký ostrůvek pohřbila valící se vlna. O několik záblesků později se zase objevil, opláchnutý od živin. Pik letěl nad otevřeným mořem. Nevyrovnané elektrické ovládání křídla ho vyneslo vzhůru a vrhlo doleva. Neobydlený ostrůvek se sunul hluboko pod ním a Pik opět mířil do moře. Stále teplejší vítr mu hnal do očí stoupající sněh.

Pik zvedl velké klepeto a ustříhl jeden ze čtyř drátů, které spojovaly křídlo s jeho rameny. Sít se obrátila a on se zřítíl. Zdola mu letěly vstříc proudy sněhu a ostrov z nízkých tyčí zaplnil jeho zorné pole. Pupen nařikal hrůzou. Pik v panice mával nohama, dolovoal z nich poslední zbytky náboje, prohnul tělo a vystřelil zadní nohy pod sebe.

Dopadl.

Jeho nádherný vyhladovělý pupen nařikal, stále přikrčený a přichycený ke čtvrté noze. Pik otáčel očními stopkami, ztratil už druhou z nich. Zbývající dvě se zachvěly, když uviděly ocelové trny zaklíněné do mezer mezi jehlami jeho těla. Kyčle mu visely zoufale volně nad převalujícím se mořem, zbavené posledních dvou nohou. Hrud', tlustý svazek souběžných železných a niklových vláken klouzajících po sobě v Pikově magnetickém poli, aby pohybovaly spodníma nohama, nyní končila nerovným pahýlem a jeho magnetické pole ochabovalo.

Zacvrlikal na pupen a pohládl ho. Pikovo magnetické pole se chvělo a magnetické pole dítěte pulsovalo a kolísalo. Dítě trpělo strachem a nedostatkem potravy. Nacházeli se na nebezpečném místě, sotva v polovině cesty k vrcholku ostrova. Střed nebyl ani daleko, ani vysoko. Nechtěné teritorium, které Pik právě opustil, bylo větší než celý tenhle ostrůvek.

Sevřel tyče klepety a páčil své tělo z trnů, na něž se nabodl. Ze šesté nohy mu odpadávaly kousky, protože jeho magnetická pole nepravidelně kolísala. Vyprostil se a přihlížel, jak pod ním šestá noha žbluňkla do moře. Posunoval se vpřed jenom na čtyřech nohou a konec hrudi se mu zachytával o každou tyč. Vlny se blížily.

Uprostřed ostrůvku trčel jediný nízký sloup. Pik se na něj v prudkém víchru vyškřábal, až měl hlavu zároveň s vrcholkem. Vítr strhával oblaka sněhu napříč magnetickými siločarami a zastíral výhled na Pikovo rodiště. Moře znovu zalilo ostrůvek a on visel na osamělém sloupu sotva na šířku klepeta nad smrtelnou záplavou. Jemně vzal pupen do jedné končetiny a s konejšivým broukáním ho od sebe oddělil.

„Tohle není vhodný čas k narození, pupínku, ale tady budeš ve větším bezpečí,“ řekl a posadil pupen na vrchol. Počkal, až roztřesené dítě maličkými klepítky obemkne špičku sloupu, a pusťl je. Držel pod ním paži, ale nechal je, ať o samotě vykřičí svou úzkost.

Znenadání pod sebou ucítil slabý nemagnetický tah a sjel očima dolů. Jeho tělo od čtvrté nohy dozadu zmizelo, rozpuštěné mořem. Zachvácený nevolností a hnusem se přitiskl ke kůlu ještě pevněji.

Potom přišel blesk. Z ostrovů i ze samotných moří vyšlehl k nebi rachotivý, bublavý výboj a elektrizoval sněh, až se rozzářil.

Ten výboj směřoval do vesmíru a explodoval až k povrchu samotného pulsaru. Svět po něm zůstal rozpálený a žhavý. Karbonyly železa se rozložily na oxid uhelnatý a pevné železo a nikl, jejichž vrstvy se usazovaly všude.

Horní vrstva moří se vařila a zespodu zadul ten nejstrašnější víchř, úporný a sápadající se po světě. Pik se držel vši silou, ošlehávaný náporom ničivého hurikánu a deštěm kapaliny, jež škodila jeho magnetickým polím. Pevně přidržel pupen u tyče. Vítr zuřivě dotíral zdola nahoru. Pik vlastním tělem chránil pupen, aby ho vítr nestrhl.

Potom vítr polevil a začal vát zase zleva doprava.

Moře se ozývalo hluboko pod nimi. Většina se jej vypařila a zahustila atmosféru na dusivou hmatatelnou polévku. Jejich ostrov se zvedal jako hora vztyčených tyčí ve vyprázdňené oceánské pánvi, v údolí trnů, které se táhlo tak daleko dolů, že se vzdálenost dala dvěma očima změřit jen obtížně. Vyvařený oceán odhalil i jeho starý ostrov a oba dělil jenom úzký průliv.

„Podívej se, pupínku,“ zašvitořil Pik chraptivě. „Podívej se, v jakém jsme bezpečí. Rozhlédni se všude kolem, jak daleko leží moře. Jsme v bezpečí.“

Roztřesené dítě se na Pika pochybovačně dívalo. Jeho rodič se se skřípáním oceli o ocel svezl po sloupu dolů. Když se Pik klepety dotkl ostatních trnů, neměl už ani sílu se držet. Zůstal tiše ležet, nahodile spočívaje na jejich špičkách. Roztáhl ostny, aby zachytil pach mikrovln pulsaru a nakrmil své vyhladovělé a kolísající magnetické pole. Pupen nenuceně slezl a uhnízdil se kvůli teplu u Pikových nohou.

„Vidiš, pupínku? Přežil jsi svůj první příliv. Jsme zranění a jsme slabí, ale žijeme. A brzy začne sněžit a bude nám lépe.“

Na potvrzení jeho slov začal padat našedlý sněh karbonylu železa, poprašoval ostrovy a jejich obyvatele živinami a zahajoval pomalé znovunaplnění moře.

*Poprvé vydáno v časopisu On Spec
editorky Diany L. Waltonové na podzim roku 2006*

*Přeložil Jiří Engliš
Ilustroval Jan Štěpánek*

MEDAILONEK

DEREK KÜNSKEN

Nadějný kanadský autor fantastiky, žije v Gatineau ve státě Québec nedaleko hlavního města Ottawy. Ke svému zřejmě největšímu životnímu dobrodružství se odhodlal poté, co opustil jistotu zaměstnání molekulárního biologa, aby se jako dobrovolník začal věnovat pomoci dětem žijícím bez domova na ulicích Střední Ameriky. V kanadských zahraničních službách pracoval po dobu pěti let a po návratu domů se dnes vedle psaní s nadšením věnuje také výchově syna. Do žánru vstoupil v roce 2006 a dodnes publikoval více než patnáct kratších prací nejčastěji na stránkách *Asimov's SF*, ale i v kanadském *On Spec* či v online časopisech *Black Gate* a *Beneath Ceaseless Skies*. U nás se doposud představil povídkami „The Way of the Needle“ (Cesta Jehly, 2012, česky XB-1 4/2014), „Long Leap“ (Dlouhý skok, 2012, česky XB-1 2/2017) a „Persephone Descending“ (Persefona sestupuje, 2014, česky XB-1 7/2016) a s jeho tvorbou se jistě budeme setkávat i do budoucna. Letos vydal svůj debutový román *The Quantum Magician* (2018), nejprve na pokračování na stránkách časopisu *Analog* a následně i knižně. Odehrává se v prostředí jeho povídky „The God Thieves“ (2011).

James Alan Gardner

Paprskomet: Milostný příběh

(THE RAY-GUN: A LOVE STORY)

Tohle je příběh o paprskometu. O něm se ale nedozvíte nic kromě toho, že vystřeluje paprsky.

A ty paprsky jsou opravdu nebezpečné. Když vás trefojí do ramene, přijmete o celou ruku. Když dostanete zásah do obličeje, můžete oslepnout. A v případě zásahu do srdce zemřete. Tohle všechno musí platit, protože jinak by to nebyl paprskomet. Ale je.

Paprskomety pocházejí z vesmíru. Tenhle je od kapitána jednoho mimozemského hvězdoletu, který prolétal naší sluneční soustavou. Jeho loď se tady zastavila, aby nasbírala vodík v atmosféře Jupitera. Během tankování se posádka z důvodů, které nemůžeme pochopit, vzbouřila. Mimozemšťany nepochopíme nikdy. Pokud by někdo věnoval celý měsíc úsilí, aby nám vysvětlil myšlení mimozemšťanů, mohli bychom si myslet, že jsme je pochopili, ale nebyla by to pravda. Naše mozky by i tak věděly jen to, jak být člověkem.

I když myšlení mimozemšťanů nejsme schopni pochopit, jejich jednání dokážeme chápat snadno. Chápeme „co“, ale nechápeme „proč“. Kdybychom viděli, co se stalo uvnitř mimozemské lodi, poznali bychom, že se posádka pokusila zmocnit kapitánova paprskometu, kterým ho chtěla zabít.

Došlo k boji. Paprskomet mnohokrát vystřelil. Hvězdolet explodoval.

To všechno se přihodilo před mnoha staletími, když jsme ještě neměli dalekohledy. Obyvatelé Země se stále oblékali do zvířecích kůží. Jupiter znali jen jako tečku na obloze. Když loď explodovala, tečka byla chvíli o něco jasnější, pak se vrátila do normálu. Na Zemi si toho nikdo nevšiml – ani šamani, kteří se domnívali, že ty tečky na obloze jsou důležité.

Paprskomet výbuch nepoškodil. Paprskomet musí být odolný, jinak by se nedal používat jako zbraň. Exploze ho vymrštila od Jupitera a pak do volného vesmíru.

Po tisících let dorazil paprskomet na Zemi. Padal z nebe jako meteor; zahřál se tak, že se rozzářil, ale neshořel.

Dopadl v noci během blizardu. Protože letěl rychlostí tisíců kilometrů za hodinu, zabouřil se hluboko do zasněžených lesů. Sníh roztál tak rychle, že se proměnil v páru.

Blizard pokračoval, jako by se nic nestalo. Některé věci nedokáže poškodit ani paprskomet.

Nemyslíci sněhové vločky se snášely na zem. Pokud se dotkly povrchu zbraně, vypařily se a snížily tak její teplotu. Teplo z něj vyzařovalo i ven a v okolí rozpouštělo sníh. Voda z tajícího ledu proudila do mělkého kráteru, který vyhloubil padající paprskomet. Sníh a voda zbraň ochlazovaly tak dlouho, až se zbavila veškerého nahromaděného tepla. Kráter zasypal milion dalších vloček, které paprskomet ukryly až do jara.

* * *

V březnu ho našel chlapec jménem Jack. Bylo mu čtrnáct let a vracel se pěšky lesem ze školy. Šel pomalu a přemítal o tom, proč není u ostatních oblíbený. Jack oblíbenými studenty opovrhoval a nezajímal se o nic, co dělali. I tak jim ale záviděl. Podle všeho nebyli osamělí.

Jack si přál, aby měl dívku. Přál si, aby na něm někomu záleželo. Přál si, aby věděl, co dělat se svým životem. Místo toho chodil sám po lese na okraji města.

Ten les nebyl nijak divoký ani opuštěný. Byl protkaný stezkami, které v něm vyšlapaly děti při hře na schovávanou. Ale na jaře byly stezky rozblácené; většina lidí se jim vyhýbala. Jack se tak brzy začal víc zajímat o to, jak nešlápnout do mazlavého bláta, než o to, jak je k němu svět nespravedlivý. Nejvíc rozbahněná místa obcházel – prodíral se podrostem, který byl zkřehlý zimou.

Lámal zmrzlé rostliny. Na bundě se mu zachytávalo bodláčí. Vzdaloval se čím dál víc od obvyklých cest a doufal, že spíš objeví nějakou cestu ven, než aby uznal svou chybu a raději se vrátil tam, kde to znal.

Takhle došel až na místo dopadu paprskometu. Viděl kráter, který tam vznikl. A našel i paprskomet.

Ta zbraň ho zaujala, i když neměl tušení, o co se jedná. Měla příliš mimozemskou konstrukci na to, aby poznal, že jde o zbraň. Kov byl zčernalý, ale ne černý, jako by měl kdysi jinou barvu, ale tuhle fázi existence už měl za sebou. Konec pažby byl baňatý, veliký asi jako tenisák. Hlaveň dlouhá asi jako Jackova dlaň byla rovná, ale na povrchu měla spoustu výstupků jako nějaká hodně sukovitá hůl. Spoušť vypadala jako vyčnívající puchýř, který bylo nutné pořádně stisknout. Puchýř se kdysi dal zakrýt tvrdou kovovou čepičkou, která bránila náhodnému výstřelu, tahle pojistka byla ale odkrytá; podle všeho celá staletí, od chvíle, kdy došlo k boji na kosmické lodi.

Mimozemskému kapitánovi, kterému kdysi patřila, mohla tahle zbraň připadat krásná, ale lidskému zraku připomínala spíš špinavou mokrou hůl s boulí na jednom konci. Jack by kolem ní nejspíš prošel bez povšimnutí, nebýt ovšem toho kráteru. Ten upoutal jeho pozornost.

Kráter měl dva kroky v průměru a vůbec nic v něm nerostlo. Vegetace shořela v žáru padajícího paprskometu. Blížilo se jaro, kdy v kráteru začnou rašit nové rostliny, díky kterým postupně splyne se svým okolím. Ale teď se paprskomet zvedal ze spálené země jako nějaký had v prázdné koupací misce pro ptáky.

Jack zbraň zvedl. I když vypadala jako sukovice, chladila jako kov. Působila masivním dojmem – nebyla sice moc těžká, ale byla bytelná. V ruce působila jako něco pečlivě propracovaného. Převracel ji v rukou a zkoumal ji ze všech stran. Když se podíval do hlavně, uviděl v ní krystalové čočky zabroušené do stovky fazet. Jack dovnitř šťoural dětským prstíkem v domnění, že ta čočka je nějaký skleněný střepek, který někdo nacpal dovnitř. Napadlo ho, že by to mohla být hračka – možná stříkácí pistole, kterou tam ztratilo nějaké nepozorné dítě. Pokud to byla hračka, byla tou nejdražší hračkou, jakou kdy viděl. Hlaveň i čočka byly tak dokonale opracované, že bylo jasné, že je vyrobil někdo hodně zručný.

Jack si dál hrál se zbraní, až se stalo nevyhnutelné: stiskl puchýř spouště. Paprskomet vystřelil.

Mohlo to mít smrtelné následky, on ale náhodou držel zbraň namířenou směrem od sebe. Z hlavně vyletěl paprsek a proletěl javorem vzdáleným deset kroků od něj. Paprsek nevydal žádný zvuk, a ačkoli ho Jack jasně viděl, nedokázal říct, jakou měl barvu. Neměl žádnou barvu; bylo to prostě světlo, jako chladný vítr nebo gravitace. Přesto si byl Jack jistý, že viděl, jak z ústí vychází nějaká síla, která udeřila do stromu.

I když paprsek nešlo popsat, jeho účinek byl jasně viditelný.

V kmeni javoru se objevil kruhový otvor, kde se dřevo a kůra proměnily ve žhnoucí plazmu. Plazma se velkou rychlostí a za vysokého tlaku rozrůstala a rozmetala zbývající části kmene. Paprsek nevydal žádný zvuk, ale výbuch bylo slyšet jasně. Ze stromu vyletěly odpálené kousky dřeva a vroucí javorová míza, které ničily kmen v celém průměru. Spodní část kmene a kořeny zůstaly na místě; stejně jako horní část kmene s větvemi. Mezi nimi byla mezera plná unikajících horkých plynů.

Nepodepřená část javoru padla k zemi. Koruna se neohrabaně zvrátila. Javor dopadl na stromy za ním, zimními holými větvemi se zaklesl do jejich větví. Jackovi se zdálo, že les zastavil pád javoru jako vojáci zachytávající zraněného spolubojovníka dříve, než dopadne na zem.

Jack stále držel paprskomet. Užasle si ho prohlížel. Pořád mu nedocházelo, co se vlastně stalo.

Neupustil zbraň ve strachu. Nepokoušel se znovu vystřelit. Prostě jen zíral.

Byl to paprskomet. Určitě nemohlo jít o nic jiného.

* * *

Jack uvažoval, jak se sem ta zbraň mohla dostat. Přistáli snad v tomhle lese mimozemšťani? Nebo snad tuhle zbraň vyvinuli v nějakém tajném vládním projektu? Chce ji její majitel vrátit? Neprohledává snad právě teď les?

Byl v pokušení vrátit zbraň do kráteru a utéct dřív, než sem dorazí majitel. Ale hledal ji tady opravdu někdo? Podle kráteru nejspíš paprskomet spadl z vesmíru. Jack viděl fotky kráterů po dopadu meteoritů; tenhle sice nebyl úplně stejný, ale vypadal podobně.

Podíval se nahoru. Uviděl oblohu stejnou jako každý den po škole. Žádné UFO. Zastyděl se, že ho vůbec napadlo něco takového hledat.

Znovu si prohlédl kráter. Kdyby tam ten paprskomet nechal a kdyby se pro něj majitel nevrátil, bylo jen otázkou času, než by ho objevil někdo jiný – nejspíš děti hrající si v lese. Mohly by nešťastnou náhodou někoho zasáhnout. Kdyby šlo o běžnou zbraň, Jack by ji určitě na takovémhle místě nikdy ležet nenechal. Odnese by ji domů, řekl by o ní svým rodičům a oni by ji předali policii.

Měl by totéž udělat i s *touhle* zbraní? Ne. Nechtělo se mu.

Ale nevěděl, co by s ní měl provést. Hlavou se mu začaly rojit různé myšlenky od „Co mám dělat?“ přes „Jsem v nebezpečí?“ po „Mimozemšťani opravdu existují?“

Po chvíli se ale přesunul k otázce „Co všechno dokáže tenhle paprskomet zlikvidovat?“ Potom se usmál.

Rozhodl se, že o zbraní nesmí nikomu říct ani slovo – určitě ne teď a možná nikdy. Odnese si ji domů a někde ji ukryje tak, aby ji nikdo nenašel, ale kde by ji měl po ruce, kdyby bylo potřeba se bránit. Proti komu nebo čemu? Mimozemšťanům... špionům... superpadouchům... kdo ví? Pokud existují paprskometry, není snad možné cokoli jiného?

Cestou domů byl Jack natolik zahloubaný do úvahy, co všechno by mohlo být možné, že ho málem srazilo auto. Došel na silnici, která oddělovala les od obytných domů. Stejně jako na většině silnic v téhle části Jackova městečka tady nebyl nijak hustý provoz. Vystoupil z lesa a náhle jen pár kroků od něj kolem prosvíštělo nějaké sportovní auto. Odskočil dozadu; řidič se opřel do klaksonu; Jack ramenem narazil do dubu; pak bylo po všem, až na opožděný nával adrenalinu.

Ještě celou minutu se opíral o dub a cítil, jak mu divoce buší srdce. Tak jak to v podobných šťastných náhodách bývá, se vlastně nic hrozného nestalo. Jack ve skutečnosti nebyl tak

blízko k silnici, aby ho mohlo to auto srazit. Přesto mu chvíli trvalo, než se uklidnil. Jak hloupé by bylo zemřít při nehodě v den, kdy našel něco tak zázračného?

Teď si musel dávat větší pozor. Co kdyby to místo auta byla nějaká příšera se složenýma očima? Musel být ostražitý a připravený na všechno. V duchu si tu událost přehrál znovu, tentokrát ale nenarazil nemotorně do stromu a do bezpečí unikl plyným saltem. Tak byste měli unikat smrti, když u sebe nosíte paprskomet, s nenucenou hrdinskou elegancí.

Jack ale salta dělat neuměl. Řekl si: *Jsem Peter Parker, ne Spider-Man.*

Na druhou stranu, Jack právě *opravdu* získal velkou moc. A velkou zodpovědnost. Stejně jako Peter Parker musel svoje schopnosti tajit ze strachu z tragických následků. V jeho případě by si pro něj mohli přijít mimozemšťané. Nebo mohli jeho i celou jeho rodinu unést špioni nebo vládní agenti. I když se mohlo zdát, že takové hrozby jsou hodně nepravděpodobné, existence paprskometu potvrdzovala, že se může stát v podstatě cokoli.

Té noci zvažoval, co se zbraní provede. Představoval si, jak střílí teroristy a šéfy gangů. Kdyby čistil svět od mizerů, mohli by ho obdivovat hezké dívky. Jakmile si ale představil sám sebe, jak útočí na pevnost teroristů, uvědomil si, že by ho téměř okamžitě zabili. Paprskomet sice nabízel skvělou palebnou sílu, ale vůbec žádnou ochranu. Kromě toho, kdyby v lese našel nějakou obyčejnou pistoli, nikdy by nesnil o tom, jak běhá po světě a zabíjí padouchy. Proč by měl být paprskomet v něčem jiný?

Jenže *byl* jiný. Jack ten rozdíl nedokázal vyjádřit slovy, ale byl stejně hmatatelný jako solidní váha zbraně v jeho rukách. Ten paprskomet měnil všechno. Ve světě, ve kterém existovala takováhle zbraň, můžou existovat i létající talíře, krásné tajné agentky... a hrdinové.

Hrdinové, kteří před sportáky uskakují saltem. Hrdinové, kteří dokážou čelit nebezpečí. Hrdinové, kteří si *zasloužili* mít paprskomet.

Když byl menší, samozřejmě počítal s tím, že se z něj stane hrdina: odvážný, zkušený a důležitý. O tohle přesvědčení ale kdovíproč přišel. Dovolil, aby se z něj stal tuctový člověk. Teď ale tuctový nebyl – měl paprskomet.

Musel se s tím smířit. Musel být připravený na příšery se složenýma očima a obří roboty. Už to nebylo dětinské fantazírování; ve světě, ve kterém existoval paprskomet, to byly reálné možnosti. Jack si dokázal sám sebe představit, jak probíhá městem, střílí mimozemšťany a zachraňuje planetu.

Takové myšlenky měly smysl, když držel paprskomet v ruce – jako by ta zbraň do jeho vědomí zasadila nové představy. Váha zbraně naplňovala Jacka ambicemi.

Všechny zbraně mají nějaký smysl.

* * *

Jack se zbraní cvičil tak často, jak jen mohl. Aby si ho nikdo nevšiml, jezdil na kole na jedno místo za městem – pozemek o ploše skoro deseti hektarů, který patřil jeho prastrýci Ronovi. Kromě Jacka tam nikdo nechodil. Strýc Ron tam kdysi chtěl postavit dům, k tomu ale nikdy nedošlo. Teď Ron bydlel v pečovatelském domě. Jackova rodina chtěla pozemek po Ronově smrti prodat, on byl ale stále celkem čilý i přes to, že už mu bylo přes devadesát. Dokud bude strýci Ronovi sloužit zdraví, Jack má tohle území pro sebe.

Pozemek nebyl udržovaný – byla to v podstatě divočina, žádný les, ve kterém si hrávají děti. Uprostřed byl mezi stromy

dokonale skrytý rybníček. Jack pouštěl po vodě větve, po kterých střílel paprskometem.

Když minul, voda se začala vařit. Když ne, větve se rozpadly. Někdy vybuchly v plamenech. Někdy hlasitě vybuchly, ale nevzplály. Někdy prostě zmizely. Jack nedokázal posoudit, jestli každý z účinků vyžaduje trochu jiný přístup, nebo jestli paprskomet jednotlivé režimy mění samovolně. Možná měl počítač, který analyzoval cíl a zvolil nejúčinnější útok. Možná, že ty útoky byly vždy stejné a výsledek ovlivňovaly rozdíly mezi větvemi. To Jack nevěděl. Ale když jaro přecházelo v léto, střílel čím dál přesněji. Na podzim začal házet klacky do vzduchu a snažil se je odpařovat dřív, než dopadly na zem.

Během té doby současně sílil. Dlouhé vyjíždky na kole k rybníku mu pomáhaly posilovat nohy a vytrvalost. Kromě toho cvičil na posilovacích strojích, které si pořídili jeho rodiče, ale nikdy je nepoužívali. Kdyby ty příšery přišly, nemohl by si Jack dovolit žádnou slabost – hrdinové musí přeskakovat ploty a rozbíjet dveře. Musejí umět balancovat po střeších a viset za prsty z útesů. Musejí běhat dostatečně rychle na to, aby dokázali zachránit dívku.

Jack posiloval a běhal každý den. Při tom si představoval, jak uhýbá střelám a chapadlům. Když už to chtěl vzdát, vzal do náruči paprskomet. Ten mu dával sílu vytrvat.

Před paprskometem viděl sám sebe jen jako dalšího teenagera; jeho život neměl smysl. S tou zbraní se ale z Jacka stal hrdina, který může pomoci zachránit Zemi. To vysvětlovalo *všechno*. Na namožených svalech nezáleželo. Koukání na televizi byla ztráta času. Když nejsi na pozoru, můžou přijít příšery.

Když necvičil, studoval přírodní vědy. To tvořilo další část podstaty hrdinů. Někdy si představoval, že se mu podaří paprskomet analyzovat. Že zjistí, jak funguje a dá lidstvu úžasnou novou technologii. Jindy zase nechtěl tu zbraň pochopit vůbec. Měl rád její tajemství. Navíc neměl žádnou jistotu, že by se mu někdy mohlo podařit pochopit, jak funguje. Možná za jeho života lidská věda nepokročí dost na to, aby to dokázal. Možná ani nebude dost chytrý na to, aby ten princip pochopil.

Ale byl dost chytrý na střední školu. Dařilo se mu, měl motivaci. Musel se držet zpátky, aby na sebe nepoutal pozornost. Když mu tělocvikář doporučil, že by měl zkusit běhat závodně, raději zpomalil a předstíral, že mu dochází dech.

Spider-Man to musel dělat taky.

* * *

O dva roky později při hodině zeměpisu dala dívka jménem Kirsten Jackovi sedmikrásku. Řekla, že ta květinka přináší štěstí a že by si měl něco přát.

Takovou narážku nemohl přehlédnout ani šestnáctiletý chlapec. I přes různé trapnosti a průtahy měl Jack brzy dívku.

Kirsten byl tichá, ale hezká. Hrála na kytaru. Psala básně. Nikdy neměla přítele, ale líbat se uměla. To všechno bylo příjemné. Jack uvažoval, jestli jí má říct o paprskometu.

Než poznal Kirsten, veškeré znalosti o dívkách získával jen od své starší sestry Rachel. Rachel bylo sedmnáct a nedokázala udržet žádné tajemství. Se svými kamarádkami se bavila o všem a úplně klidně vyžvanila i soukromé věci. Jack neprohledával pokoj své sestry, ale když Rachel nechala pootevřené dveře, kdo by si nevšiml, jak jí koš přetéká prázdnými krabičkami od cigaret? Kdo by mohl přeslechnout, když po telefonu klábosila se svým klukem o sexu? Jack nechtěl poslouchat, ale Rachel nikdy neztišila hlas. Ze všeho, co Jack slyšel – o své sestře i dívkách obecně –, se mu dělalo zle.

Kdyby paprskomet ukázal Kirsten, neřekla by o něm svým

kamarádkám? Chtěl věřit, že není stejná jako ostatní dívky, nevěděl ale, kolik druhů dívek vlastně je. Věděl jen, že ta zbraň je příliš důležitá na to, aby to riskoval. Změna současného stavu za to riziko nestála.

Ten stav se ostatně změnil i tak. Čím víc času trávil Jack s Kirsten, tím méně ho měl na nácvik střelby a další prvky jeho hrdinského já. Cítil se provinile za to, že odbýval své přípravy na krizové situace; ale když vyrazil k rybníku nebo strávil večer studiem, cítil vinu za to, že zanedbává Kirsten. Když jí Jack řekne, že nemůže přijít, aby jí pomohl s domácími úkoly, a ona se ho zeptá na důvod, musí si něco vymýšlet. Připadalo mu, že se k ní chová jako k nějaké nepřátelské špionce: držel si ji od těla, jako by to byla nějaká *femme fatale*, která ho přemlouvala k vyzrazení státních tajemství. Nenáviděl se za to, že jí nevěří.

Navzdory téhle hradbě mezi nimi zprostředkovávala Kirsten Jackovi nový pohled na svět. Když se stalo něco zajímavého, Jack to neprožíval přímo; určitá část jeho vědomí vyčkávala a těšila se, až se o to podělí při dalším setkání s Kirsten. Chtěl, aby všechno, co viděl on, s ním sdílela i ona. Pokaždé, když zaslechl nějaký vtíp, předtím, než se začal smát, si představoval, jak ho opakuje Kirsten.

Nevyhnutelně ho čím dál víc zajímalo, co by si myslela o tom, kdyby byl hrdina. Udělal by tím na ni dojem? Skočila by mu kolem krku a řekla by mu, že je ještě úžasnější, než si myslela? Nebo by se začala tvářit tak, jako když slyšela nějaké špatné verše? Nemyslela by si, že je jen nezralý podivín, který přečetl příliš mnoho komiksů a teď si naplňuje nějaké dětské sny? Jak by mohl někdo věřit, že se na obloze můžou objevit nepřátelští mimozemšťani? A pokud by se přece jen objevili, jak bláhové by bylo myslet si, že by s tím mohl něco udělat nějaký mladistvý chlapec, i kdyby nakrásně vlastnil paprskomet a zvládl sto kliků bez přestávky?

Jack se celé týdny trápil otázkou: „Říct, nebo neříct?“ Může Kirsten důvěřovat, nebo je stejná jako jeho sestra? Byl snad Jack samotný důvěryhodný, nebo jen bláhový kluk?

Jednu květnovou sobotu si Jack s Kirsten vyjeli na kolech. Jack ji dovedl k rybníku, kde trénoval se zbraní. Stále se ještě nerozhodl, co udělá, až tam dorazí, ale nemohl Kirsten o paprskometu jen tak říct. Nikdy by nevěřila, že je pravý, dokud by ho neviděla v akci. A mohlo by se toho tolik pokazit. Byl vyděšený, že by měl vyzradit svoje největší tajemství. Báł se, že když se na své hrdinství bude dívat očima Kirsten, že mu to všechno poté bude připadat jako hloupost.

U rybníku se cítil tak nervózní, že se skoro nezmohl ani na slovo. Blábolil něco o teplém počasí... o trsu hub... o vráně krácející na stromě. Mluvil o všem jiném než o tom nejpálčivějším.

Kirsten si jeho nejistotu vyložila jinak. Myslela si, že ví, proč ji dovedl na tohle odlehlé místo. Po chvíli se rozhodla, že potřebuje povzbuzení, a tak si sundala tričko i podprsenku.

To se zkrátka vůbec nepovedlo. Jack původně tenhle výlet nebral jako zkoušku... ale nakonec to tak dopadlo a ona se lhala.

Jack si také sundal tričko a pevně ji objal. Poprvé se hrudníkem dotkl dívčích nader. Zjistil, že je možné být vzrušený i zklamaný zároveň.

Jack s Kirsten se mazlili na kousku tvrdé hlíny. Bylo to poprvé, co byli sami bez hrozby, že by je někdo vyrušil. Kalhoty si ještě nesvlékli, ale věděli, že můžou jít tak daleko, jak jen budou chtít. Nikdo na světě je nemohl zastavit v tom, co se rozhodli dělat. Spolu cítili neskutečnou lehkost – byli otevření všem závratným možnostem.

Přesto to byl z Jackova pohledu omyl, který ovšem nešlo